

taäsa sama? Rahhakot olli koddoo; kes teab
kas perrenaene omma täddidega koddoo on, ehk
uksed on lukkus, kust ma rahha kätte saan?
Ja ilma rahhata need mehhed ka ei sõida.

Ma tean sedda weel praego üsna selgeste,
et need rahha-hädda mõtted, mis minnule
muido suurt süddame wallo olleks teinud, et
need nüüd mo ees nogo unnenäggo ollid. Ma
läksin ennam wennides, kui astudes, eddasi.
Sain ühhe silla jure, mis Seine jõdest ülle käib.
Weski josis silla alt läbbi, nago sulla tinna,
palla õhk käis üllesse.

Kui ma jälle terve ulitsa eddasi olin läi-
nud ja weel eddasi, siis hakkasin ma jubba
Jummalat tännama, et sure kõrwetaja palla-
wa käest ärra piddin sama, — kuulsa Parisi
rohhoaea puud paistsid jubba, seal aeasid wirt-
sumehhed wirtsudega wet üles pu ladwadest
sadi, peesid pu lehta tolmust puhtaks. Nat-
tokesseks aeaks andis mulle suur kunsti näi-
tusse maea omma warjo — läksin weel nat-
tokesse eddasi ülle ühhe platsi minnema, kus
paljo liikumist ja sõitmist olli. Siis olli, nago

olleks terve jõggi mo kaela jaddand. Üks
mees hakkas mo käest kinni, et ma hooste ja
wanrite alla ei piddand sattuma, weddas mind
eest ärra. Mo märk olli ni ärra, et ma head
abbimeest tännadagi ei märkand.

Kas ma peaks weel korterisse jõudma? mõt-
lesin isseenneses.

Wässimus aeas mind paika otsima, kus ma
natttokesse jalga woisin puhhata, läksin roh-
hoaea pude sekka, otssin ühhe pengi, istusin
fenna peale, — se olli palla, sest se olli rauast.
Seal seadsin ma ennast lahkestest istuma, pan-
nin ühhe põlwe teise peale, aeasin filmad laie-
male, kui nad siamale ollid olnud. — Siis
ma näggin mõnned laste salgad; pari koeri,
kes ühhe põesa ärest teise nussid; ühhe wanna
naesterahwa, korm käes, kust wina puddel
wälja wahtis; ühhe Ahwrika-ma soldati, noor
tüttarlaps käekõrwas, — ja siis watasin ma
pool närtfind diekestest peale, mis mo ees rosi
labba peal ollid.

Sedda wennitusse jutto vägin ma sellepär-